

0701 – 1. juli

**Vi roser oss i Gud ved vår Herre Jesus Kristus. Ved ham har vi fått forlikelsen.
Rom 5: 11.**

Her sammenfatter apostelen alt salig som kunne nevnes i denne evige kilden og opphavet til alt; Gud selv, og sier: Vi har Gud selv! Gud selv er vår venn og Far. Dette er jo selve grunnlaget all trygghet og salighet strømmer ut fra.

For det første betyr Guds selv mye mer enn alle hans gaver. Guds vennskap betyr mer enn all himmelens salighet. Gud selv er solen og saligheten i himmelen, på samme måte som også her i livet hans vennskap er Guds barns egentlige fryds og gledes kilde.

Dernest er det også i ham vi har alle våre gaver: I ham er all vår rettferdighet og styrke, i ham vår fred og trøst. Gud er vår Far, og all barnas rikdom og trygghet er i selve Faderen; «Er vi barn, da er vi også arvinger». «Når Gud ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, hvordan skal han da kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?»

Tenk, når du eier selve den store allmektige Guds vennskap, da må du jo hvert øyeblikk være fullkommen lykkelig! Om du så var det fattigste menneske, så er du jo i ham den rikeste. Var du den mest ynkelige og foraktede, så er du jo i ham den mest ærefulle. Var du det mest ensomme og forlatte menneske, så har du i ham alltid det herligste samfunn.

Slik ser vi David og andre Guds menn har frydet seg i Gud selv, som deres egentlige trøst og ros; «Min sjel skal rose seg i Herren». La oss daglig rose oss i Gud, over at i ham har vi alt vi behøver. Slik at tonen i hjertet vårt blir dette: «Herre, min klippe, min festning, min forløser, min Gud, min trøst, som jeg setter min lit til, mitt skjold, min frelser, han som beskytter meg».

Det er dette kjennskapet alle rettferdiggjorte sjeler skal ha til sin Gud, og kunne rose seg i ham. Som profeten sier: «I Herren skal hele Israels sæd (ætt) bli rettferdiggjort, og skal rose seg i ham».

Ved vår Herre Jesus Kristus. Ved ham har vi fått forlikelsen. På ny og på ny gjentar apostelen at vi har all denne nåde, trygghet og ros utelukkende ved vår Herre Jesus Kristus og hans forsoning. Og det er høyst nødvendig at vi stadig tenker over dette. All vår trøst og ros i Gud, hans vennskap og den evige frelsen, er straks forsvunnet så snart vi vender blikket bort fra denne eneste grunnen som gjelder, og begynner å se på oss selv.

Da står snart vår synd og mangfoldige uverdighet foran oss, og da gjør vår samvittighet oss tause og forsagte. Da er det slutt på gleden og rosen i Gud.

Husk derfor alltid, ja, uavlatelig, at all denne nåden som gjør at vi roser oss i Gud, at han er vår med alt han er og har, har sin grunn utelukkende i forsoningen i Jesus Kristus.

Ikke i noen som helst verdighet eller fortjeneste fra vår side. Bare i den evige kjærlighet som gjorde at Gud gav oss sin Sønn mens vi ennå var «syndere», «ugudelige» og «uvenner».

Tenk grundig gjennom hva der ligger i dette at Gud, som først selv har skapt oss til sine barn og arvinger, også selv gav oss sin Sønn til Frelser – mens vi ennå var ugudelige og uvenner. Og at vi da

«ble forlikt ved hans Sønnns død». Dette er den evige trøstens grunn for fattige syndere. Den grunnvollen vakler og faller ikke når vi vakler og faller, men blir alltid stående der, støtt og fast.

Og da kan du lett regne ut at han som har gjort det som er større, da han gjorde fiender til venner, – skal mye mer kunne gjøre det som er mindre; nemlig også vil behandle oss som dem som er så dyrt forlikte. Det vil si; ikke se på våre synder og dømme oss etter loven. Men alltid være barmhjertig og nådig, og føre oss helt fram til den frelse og salighet han fra først av skapte oss til, og senere også så dyrt gjenløste oss for.

Vi kan altså ikke nok understreke hvor nødvendig det alltid er å rose seg i Gud, d. v. s. alltid beholde en virkelig troens tillit, en glad og hjertelig trøst i ham. For hele en kristens åndelige liv avhenger av at vi har dette livet i Gud.

Men like nødvendig er det derfor også at vi alltid, som en dyp erkjennelse holder fast på det som ligger i dette: «ved vår Herre Jesus Kristus, for i ham har vi fått forlikelsen».

Og særlig trenger vi dette når hjertet vårt er fullstendig iskaldt overfor Gud, slik det av og til skjer. Vårt indre blikk har kanskje begynt å vende seg bort fra Herren, og er blitt fremmed for ham, og så kommer vi i en nødssituasjon, så vi trenger å be. Men da opplever vi det som om også Gud er fullstendig iskald overfor oss, bryr seg ikke om oss, ser oss ikke og hører ikke bønner vår.

Da er det om å gjøre at vi husker at dette bildet av Gud er totalt falskt. Det er en gruelig vannskapning, som bare kommer av vårt kalde, vantro hjerte, og djevelens giftige innspill.

For Herren, vår Gud, har selv gitt oss et ganske annet bilde av seg selv; som en evig og uendelig kjærlighet som gav sin egen, enbårne Sønn for oss. Og som nå hvert eneste øyeblikk elsker alle dem som tror på ham. En øm Far som hvert øyeblikk er oss nær, ser alle våre behov og bekymringer. Og om han nok også av og til skjuler seg, og drøyer med hjelpen, har han likevel alltid sin lyst i å gjøre godt mot oss.

Gud kan aldri være kald og likeglad overfor dem som jo er dyrt forsonet med ham gjennom hans elskede Sønn, og i ham er rettfærdige!